

[Henning Rasmussen]

svar, at Finansministeriet ikke mener, arbejdsløsheden stiger, og dermed ligger det altså fast, at arbejdsløsheden ikke stiger.

Det er omtrent det eneste sted i kongeriget, man er af den opfattelse, at arbejdsløsheden ikke vil stige til næste år. Jeg har læst en række økonomiske rapporter forskellige steder fra, hvoraf det fremgår, at man venter en stigning i arbejdsløsheden på omkring 15.000 personer til næste år, og 15.000 koster stort set 1 mia. kr. ekstra.

Den diskussion kan vi fortsætte ved næste korsvej, dvs. næste gang finansministeren kan fortælle, hvordan det faktisk gik i 1990.

Det er vores opfattelse, at der ingen grund er til at tro, at arbejdsløsheden vil falde eller bare forblive på samme niveau i 1990. Det er erfaringen fra en årrække med tilsvarende former for finanslov som den, der nu er tale om. Det tror vi ikke på. Det er ikke nok at sige, at i Finansministeriet mener vi ikke, at arbejdsløsheden stiger, altså stiger arbejdsløsheden ikke.

Når vi har sagt, at gennemførelsen af vores ændringsforslag på de ca. 2,5 mia. kr. ikke kræver en tilsvarende indtægtsforøgelse ved konkrete ændringsforslag, hænger det sammen med, at i det foreslåede boligbyggeri vil der blive en beskæftigelse inden for byggefagene på knap 3.000 personer mere, end der nu vil blive tale om, og der vil blive udgifter til arbejdsløshedsdagpenge af en betydelig lavere størrelsesorden end den, der nu bliver tale om, hvis man lader være med at reducere antallet af offentligt ansatte så meget, som man gør.

Der er ikke arbejdskraftmæssig, beskæftigelsesmæssig balance i Finansministeriets beregninger.

Finansministeren forholdt sig heller ikke til den opfattelse, jeg gav udtryk for, af de skønnede indtægter ved bilsalg og registreringsafgifter. Det kan godt være, at det er et enkelt hjørne at tage fat i. Men det har været noget meget centralt indtil nu, for det er et af de områder, hvor man gang på gang har skruet forventningerne op, og de er i en årrække ikke blevet indfriet. Nu skruer man finanslovforliget op med ekstra 5.000, samtidig med at man siger, at det, at man ophæver forbrugsrenteafgiften, øver ingen negativ indflydelse på økonomien. Det opfordrer altså ikke til større forbrug, så der bliver ikke større forbrug. Det hænger bare ikke sammen og specielt ikke, når man samtidig siger, at der ingen stigninger i lønningerne bliver.

Vi har i det hele taget en meget lav løn- og indkomststigning. Hvordan kan man så tro på, at menneskebornene i dette land har råd til at købe 25 pct. flere biler til næste år end i år? Det hænger ikke sammen, finansminister. Det er et sminket tal. Der er andre tal af tilsvarende karakter.

Jeg kan egentlig ikke rigtig forstå, at finansministeren er af den opfattelse, at man har taget et kraftigt livtag på det økonomiske område, når man kan nøjes med et budgetteret underskud på 7 mia. kr. i 1990. Jeg kan ikke rigtig forstå det. Går jeg både indtægts- og udgiftsposterne på finanslovsforslaget igennem og sammenligner med erfaringerne på de samme områder i de seneste to år, slår tallet 7 mia. kr. i underskud faktisk slet ikke til. Finansministeren forholder sig overhovedet ikke til de oplysninger, han selv har givet Finansudvalget, om, at af en skønnet indtægt på 1 mia. kr. ved salg af statslige aktiver 1989 har man pr. 7. december konstateret en kasseindgang på 144 mio. kr. Der mangler altså 850 mio. kr. på nuværende tidspunkt. Hvordan kan man så tro, at vi vil regne med eller tør stole på, at der ud over de resterende 850 mio. kr. i 1989 skal komme 2,25 mia. kr. ind i 1990? Hvordan skal vi stole på det? Jeg ser helt væk fra, at vi er imod en række af de salg, der er foreslået. Men hvordan skal vi stole på det?

I sidste års finanslov, 1989-finansloven, sagde man, at man ved at stramme opkrævningen af restancer kunne hente 1 mia. kr. I den sidste budgetoversigt gør man opmærksom på, at det ikke rigtig er lykkedes. Nej, det er bestemt ikke lykkedes. Og nu budgetterer man med en stigning i skatterestancerne på 300 mio. kr., som tilmed rent bogholderiteknisk nu føres til indtægt.

Jeg sagde til den daværende finansminister ved første behandling, at vi er kommet i den situation, at vi ikke tør stole på de tal, der bliver forelagt os. Jeg vil gerne gentage, at vi ikke tør stole på de tal, der bliver forelagt os. Der er ikke indhold bag tallene, og derfor vil forligspartierne og regeringen få en ubehagelig opvågning, efterhånden som året 1990 skrider frem.

Finansministeren lavede et regnestykke. Han sagde, at det, der i virkeligheden skiller os og regeringen, er 7 mia. kr. og ikke kun omkring 2,5 mia. kr.